

Нами пропонується внести зміни та доповнення до вже існуючого Закону України «Про Національну поліцію», а саме:

- внести поняття адміністративно-процесуальної діяльності до Закону України «Про Національну поліцію» у розділ 1 «Загальні положення»;
- у розділі 3 «Системи поліції» розкрити поняття серед зазначених у Законі України підрозділів та законодавчо закріпити помноження серед цих підрозділів
- зазначити взаємодію цих структурних підрозділів один з одним, за-
для унеможливити дублювання повноважень структурних підрозділів полі-
ції при здійсненні адміністративно-процесуальної діяльності.

Список бібліографічних посилань

1. Наилучшая практика первоначальной полицейской подготовки – аспекты учебной программы URL: <http://www.osce.org/ru/secretariat/109934?download=true> (дата звернення 02.06.2017).
2. Битяк Ю. П., Гаращук В. М., Дьяченко О. В. Адміністративне право України. Київ: Юрінком Інтер, 2007. 367 с
3. Коваль Л.В. Адміністративне право України: Курс лекцій. Київ: Основи, 1998. 208 с.
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення 02.06.2017).

Одержано 12.06.2017

УДК 351.475(477)

Ольга Юрїївна КИРИЧЕНКО,

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного права та процесу факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків;
ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-6085-6175>*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Територіальний устрій України ґрунтується на засадах цілісності державної території, поєднанні централізації та децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, демографічних особливостей, етнічних та культурних традицій [1, с. 56–57].

На сьогоднішній день українська система органів національної поліції знаходиться у стадії глибокого реформування. Зазначені органи є правонаступниками органів внутрішніх справ і також побудовані за функціональним та територіальним принципом.

Після завершення майже всіх етапів трансформації колишніх органів внутрішніх справ у органи Національної поліції слід зробити висновок, що

на теперішній час різко зросла роль адміністративно-правового регулювання діяльності органів Національної поліції України. Така тенденція об'єктивно обумовлюється постійним розвитком нашої держави як правової, демократичної, що чітко тримає курс на євроінтеграцію. На практиці ж, вдосконалення адміністративно-правового регулювання здійснюється шляхом розроблення та втілення в життя нових механізмів по реалізації зазначених політико-правових принципів, заснованих на визнанні загальнолюдських цінностей, на гідному ставленні до особи, визнанні її пріоритету у взаємовідносинах з державою [2, с. 255].

Діяльність щодо реалізації зазначених функцій органів Національної поліції України повинна розповсюджуватись на всі без виключення підрозділи виконавчої вертикалі. Координуючими та водночас контролюючими органами у цьому процесі є територіальні підрозділи Національної поліції України. До таких законодавець відносить Головні управління та управління Національної поліції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районах, містах, районах у містах та як міжрегіональні (повноваження яких поширюються на декілька адміністративно-територіальних одиниць) територіальні органи у межах граничної чисельності поліції і коштів, визначених на її утримання. Вони утворюються як юридичні особи публічного права та є суб'єктами виконавчої влади [3].

Отже, виходячи з того, що регіональні управління МВС України є складовою виконавчого органу, зрозумілим є той факт, що їх діяльність є управлінською, яка регулюється нормами адміністративного права. Тобто територіальні органи Національної поліції України по суті є органами управління, які забезпечують правопорядок на чітко визначеній місцевості.

Під територіальними управліннями необхідно розуміти адміністративну установу Національної поліції України, що утворюються та функціонують у тісній взаємодії як з підрозділами та службами системи Національної поліції, так і з іншими державними органами, організаціями та населенням країни, що є гарантією їхньої ефективної діяльності під час виконання покладених на них завдань з охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки та боротьби зі злочинністю в регіоні.

Місце Головних управлінь та Управлінь у системі органів Національної поліції визначає закріплена за ними компетенція, характер державно-владних повноважень, їх правове становище як суб'єкта адміністративно-правових відносин. Від результатів їх роботи фактично залежить ефективність функціонування всієї системи загалом, а отже, і правопорядок в країні [4, с. 56].

У своїй діяльності управління керуються Конституцією України, законами України, наказами Президента України, положеннями Кабінету Міністрів України та іншими підзаконними актами з питань забезпечення правопорядку.

Основними завданнями територіальних підрозділів Національної поліції України є організація та координація діяльності підпорядкованих органів і підрозділів Національної поліції України по захисту прав і свобод

громадян, інтересів суспільства та держави від протиправних посягань, боротьби зі злочинністю та забезпечення громадської безпеки, запобігання правопорушенням та їх припинення, виявлення і розкриття злочинів, розшуку осіб, які їх вчинили, вжиття заходів до усунення причин і умов, що сприяють вчиненню правопорушень.

Список бібліографічних посилань

1. Павленко С. В. Організаційно-правові питання формування та діяльності міліції місцевого самоврядування // Держава і право: Юридичні і політичні науки. 2006. Вип. 33. С. 464—471.
2. Крестовська Н.М. Матвєєва Л.Г. Теорія держави і права: Елементарний курс. Видання друге. Х. : ТОВ «Одіссей», 2008. 432 с.
3. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення 02.06.2017).
4. Бандурка О.М., Тищенко М.М. Адміністративний процес: підруч. для вищих навч. закл. Київ: Літера ЛТД, 2001. 336 с.
5. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

Одержано 12.06.2017

УДК 342.5(477)

Тетяна Анатоліївна КОБЗЄВА,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного, господарського права та фінансово-економічної безпеки Навчально-наукового інституту права Сумського державного університету, м. Суми

ФІНАНСУВАННЯ ТА КРЕДИТУВАННЯ ЯК МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СИСТЕМОЮ

Під час здійснення управління фінансовою системою на стадії розподілу централізованих і децентралізованих фондів коштів використовуються такі методи як фінансування та кредитування. Розподіл залежить від цілей, які держава встановлює на даний час, і може здійснюватися тільки відповідно до положень чинного національного законодавства. Унаслідок розподілу коштів формуються доходи та видатки бюджетів усіх рівнів. Вони становлять бюджетну систему України, через яку отримують кошти всі бюджетні споживачі [1, с. 19]. У науково-правових колах відмічають те, що фінансування являє собою цільове, планове, безоплатне та безповоротне передавання державних коштів з бюджетів на певні цілі, завдання, реалізацію державних функцій [2, с. 15]. Окрім цього, під час дослідження особливостей правового регулювання видатків на освіту та науку, А. О. Монаєнко зауважує, що фінансування здійснюється із різних джерел – бюджетів різних рівнів, позабюджетних цільових фондів, власних коштів державних і комунальних підприємств [3, с. 72]. Слід зазначити, що в разі якщо фінансові